

РЕШЕНИЕ

№ 963

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11021** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от К. Н. С. срещу РЕШЕНИЕ от 28.09.2021г. на СРС, НО, 11-ти състав, постановено по нахд № 11939/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на материалния и процесуален закон. Касаторът излага доводи, че СРС неправилно е потвърдил размера на наложената имуществена санкция от 3 000. 00/три хиляди/ лева, без да отчете, че се касае за формално нарушение и липсва реален вредоносен резултат от него. Нарушението е първо и макар и извършено, уведомлението до ТД на НАП за регистриране на трудовия договор е било подадено в законния тридневен срок по чл.63, ал.2 от КТ.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. В. Д. моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 11-ти състав, постановено по нахд № 11939/2021г. и спорът решен по същество, като се измени НП № 23-003689/05.08.2021г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” и се определи имуществена санкция в минимален размер от 1 500.00 лева. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът - директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” се

представлява от юрк. Й. П., който изразява становище за неоснователността ѝ. Предявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 28.09.2021г. по нахд № 11939/2021г. СРС, НО, 11-ти състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 23-003689 от 05.08.2021г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на основание чл.416, ал.5 във вр.чл.414, ал.3 КТ на [фирма], представлявано от К. Н. С. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 3 000.00 /три хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.63, ал.2 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя А. П. Г. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е извършването на деянието, което е правилно правно квалифицирано и е неприложим института на чл.415в, ал.2 КТ за „маловажен случай“. По отношение на размера на имуществената санкция е прието, че се касае за изключително рискова сфера на дейност /строителство/, в която инцидентите не са рядкост, а оттам и обезпечаването на трудовите права е с особена важност. Санкцията според въззивния съд е била наложена в силно занижен размер, несъобразен с обществената опасност на деянието, но доколкото производството е било образувано по жалба на работодателя, положението му не може да се влошава, чрез завишаване на санкцията.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 11-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на място на 29.06.2021г. на строителен обект- „Медицински център с магазини и офиси“, УПИ XI-290, кв.28, местност „Б. път-Б.“, район „В.“, [населено място] и по-късно по документи, контролните органи са заварили да полага труд лицето М. К. К.. Той е бил допуснат на работа, преди да му се предостави копие от уведомление, заверено от ТД на НАП по реда на чл. 62, ал. 3 от КТ за сключения между страните трудов договор. В трудов договор № 49/28.06.2021г. е било уговорено между страните, че М. К. К. се задължава да постъпи на работа на 28.06.2021г. Работникът е постъпил на работа на тази дата, като на 29.06.2021г. му е проведен ежедневен инструктаж. Регистрацията на сключения трудов договор в ТД на НАП била направена на 29.06.2021г. в 12.07 часа, т.е. след започване на работа от лицето и след извършване на инспекцията на обекта. Прието е, че работодателят е допуснал до работа М. К. К. на 29.06.2021г., без предварително да му е представил копие от изискуемото уведомление по чл.62, ал.3 от КТ до ТД на НАП за

регистрация на сключения между тях трудов договор № 49/28.06.2021г. Видно от справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 КТ с вх. № 01388213043456/29.06.2021 г., работодателят е информирал ТД на НАП за сключения трудов договор на 29.06.2021г., т.е., след извършване на проверката от контролните органи.

В тази връзка в присъствието на свидетеля Т. А. К. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 23-003689/02.07.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление № 23-003689/05.08.2021г. от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е частично неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

При вярно установената от СРС, НО, 11-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също приема, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 02.07.2021г. и в НП от 05.08.2021г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното изложение на процесното нарушение съответства на законовото изискване за пълна индивидуализация на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице неспазване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма], представлявано от К. Н. С. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство касаторът е бил наясно за какво конкретно нарушение му се търси отговорност, работодателят по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира в пълен обем своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП. Я. е волята на АНО и разпоредените с акта неблагоприятни правни последици за нарушителя.

По съществуването на спора, правилно е обосновано от СРС, че атакуваното НП № 23-003689/05.08.2021г. е издадено от материално компетентен административно-наказващ орган- директор на Дирекция «Инспекция по труда Софийска област» /Заповед № 3-0058/11.02.2014г./ и в съответствие с материалния закон. [фирма], представлявано от К. Н. С. е извършило административното нарушение по чл. 63, ал.2 от КТ, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. В случая под административно-наказателна отговорност е подведено юридическото лице-работодател, поради което не е необходимо да бъде доказвана вина по аргумент от чл.83 ЗАНН. От субективна страна вината не е елемент от фактическия състав на

нарушението, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице. Неговата отговорност е обективна, безвиновна.

Съгласно чл.63, ал.2 от КТ работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, а съгласно чл.63 ал.1, предл. първо от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от ТД на НАП. За да е налице нарушение на чл.63, ал.2 във вр. ал.1 от КТ, е необходимо страните да са подписали трудов договор, но екземпляр от него или от уведомлението да не е предоставен от работодателя на работника.

По категоричен начин от приетите и събрани в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства е установено, че работодателят е допуснал М. К. К. да изпълнява дейност като „общ работник“ на 29.06.2021г., без предварително да му е предоставил заверено копие от изискуемото уведомление до ТД на НАП за регистрация на сключения трудов договор № 049/28.06.2021г. Работникът е започнал да престира трудов резултат на 28.06.2021г., като на 29.06.2021г. му е проведен и инструктаж. Уведомлението е било подадено едва на 29.06.2021г. в 12.07 часа, след извършване на проверката от контролните органи. Работникът М. К. К. е попълнил декларация за обстоятелствата по чл. 399, във вр. чл. 402, ал. 1, т. 3 и ал. 2 от КТ. В нея той е посочил, че работи на длъжността „общ работник“ с работно време от 08.00 до 17.00 часа, почивни дни-събота и неделя, има сключен трудов договор и получава възнаграждение от 650.00 лева. Гореизложените от работника факти съвпадат частично с данните, които се съдържат в приложения писмен трудов договор № 049/28.06.2021г.

Оценени в съвкупност, всички доказателства сочат недвусмислено, че М. К. К. е започнал да престира труд именно на дата 28.06.2021г. Работодаателят в нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ е допуснал този служител до работа, без предварително да му предостави уведомление до ТД на НАП. Деянито по чл.63, ал.2 от КТ е въздигнато в административно нарушение, за което в чл.414, ал.3 от КТ е предвидено налагане на имуществена санкция от 1 500.00 до 15 000.00 лв. на юридическо лице - работодател.

В заключение следва да се подчертае, че съгласно чл.416 ал.1 от КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. В хода на съдебното следствие пред въззивния съд не са събрани и приети доказателства, които да оборват материалната доказателствена сила на акта за установяване на нарушението от 02.07.2021г. Напротив, от показанията на свидетеля А. П. Г. по категоричен начин се установява, че на 29.06.2021г. М. К. К. е престирал трудова сила срещу получаване на възнаграждение за положения труд. На основание чл.415в, ал.2 от КТ процесното нарушение по чл.63, ал.2 от КТ е недопустимо да бъде квалифицирано, като маловажен случай.

На касатора е наложен размер на санкцията, възлизащ на сумата от 3 000.00 /три хиляди/ лева. Ответната страна е обосновала и аргументирала защо е наказала работодателя по този начин, като е приела, че нарушението носи вредни последици за работника, съобразено е естеството на извършваната от него работа- строителна дейност, която крие риск от увреждане на живота и здравето му, а работникът може да бъде лишен от закрилата и правата, гарантирани му от трудовото законодателство.

Настоящият състав счита, че така изложените от ответника мотиви на първо място са неправилни /относно характера на нарушението/ и на второ място са неотнормирани към конкретното вменено нарушение.

Нарушението по чл.63, ал.2 от КТ е от категорията на формалните нарушения, като за съставомерността на деянието законът не поставя изискване от това да са настъпили каквито и да е вредни последици за работника или за държавата.

На второ място, касаторът не е санкциониран за извършено от него нарушение на правилата за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд, за да се съобразява вида на извършваната дейност от работника и да се преценява какви опасности и рискове носи тя за него.

На трето място, М. К. К. не е лишен от закрилата, която му осигурява трудовото законодателство, защото уведомление за неговия трудов договор е подадено от работодателя в НАП в установения 3 /три/ дневен срок, считано от 28.06.2021г.

В тази връзка трябва да се отчете обстоятелството, че визираното нарушение е първо в дейността на [фирма], представлявано от К. Н. С. и при определяне на наказанието в минимален размер ще се постигне целта на административно-наказателната политика на държавата, залегнала в нормативната разпоредба на чл.12 ЗАНН. При индивидуализиране на наказанието, съдът изследва и се позовава и на нормата на чл.27, ал.2 и ал.3 ЗАНН, защото тежестта на нарушението не разкрива значително по-висок интензитет на обществена опасност и застрашаване на установения правен ред от другите такива деяния от същия вид. В настоящата хипотеза ефективно изпълнение на преследваните от законодателя легитимни цели, инкорпорирани в генералната и специалната превенция при този вид юридическа отговорност биха могли да се постигнат и посредством налагане на санкция в минимален размер. Ето защо санкционирането на нарушителя с 3 000.00 /три хиляди/ лева е несъразмерно с преследваната цел по чл.12 ЗАНН, поради което следва да се редуцира до законния минимум.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 28.09.2021г. на СРС, НО, 11-ти състав е неправилно на основание чл.348 НПК само досежно потвърдения размер на имуществената санкция. НП № 23-003689/05.08.2021г. следва да се измени, като се определи имуществена санкция на [фирма], представлявано от К. Н. С. в размер на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева. Не са налице основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН в полза на касатора и съразмерно с уважената част от жалбата, следва да му бъдат възстановени разходите, които е направил в процеса да осъществено процесуално представителство от адв. В. Д. и които възлизат в размер на сумата от 250.00 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение от 28.09.2021г., постановено по нахд № 11939/2021г. на

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 11-ти състав и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № 23-003689 от 05.08.2021г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на основание чл.416, ал.5 във вр.чл.414, ал.3 КТ на [фирма], представлявано от К. Н. С. е наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 3 000.00 /три хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.63, ал.2 от КТ, като НАМАЛЯВА размера на санкцията на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, представлявана от директора Р. М. с адрес: [населено място], [улица] да заплати на [фирма], представлявано от К. Н. С., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] сумата от 250.00 /двеста и петдесет/ лева на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.